

Stabilność indeksu ryzyka beta na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie w latach 1999–2006

<https://doi.org/10.33141/po.2007.10.10>

Przeład Organizacji, Nr 10 (813), 2007, ss. 41-45

www.przeładorganizacji.pl

Towarzystwo Naukowe Organizacji i Kierownictwa (TNOiK)

Katarzyna Byrka-Kita, Dominik Rozkrut

Beta z upraszczającego klasyczną teorię portfela równania regresji noszącego nazwę modelu W.F. Sharpe'a (model jednowskaźnikowy)¹⁾ w ciągu ostatnich trzydziestu lat stała się kluczowym narzędziem pomiaru ryzyka, a także szacowania oczekiwanych stóp zwrotu. Model jednowskaźnikowy opiera się na założeniu, że poziom stóp zwrotu z akcji jest zdeterminowany działaniem czynnika odzwierciedlającego zmiany na rynku kapitałowym. Badania empiryczne dowiodły, że na wielu rynkach kapitałowych stopy zwrotu z akcji są powiązane ze stopą zwrotu z indeksu rynku, w związku z czym za wspomniany czynnik można uznać indeks giełdy. Niemniej jednak, w sferze szacowania kosztu kapitału najczęściej przytaczanym w literaturze oraz akceptowanym przez praktyków narzędziem jest model wyceny aktywów kapitałowych (CAPM). Należy tu podkreślić, że założenia formułowane dla modelu CAPM są zgodne z założeniami, jakie przyjął W. Sharpe dla jednowskaźnikowego modelu rynku²⁾. Co więcej, powszechnie uznaje się, że początek modelowi CAPM dał również William E. Sharpe³⁾. Rozszerzony przez kolejne publikacje Lintnera i Mossina model ten stał się jednym z podstawowych modeli współczesnych finansów. CAPM opiera się na zależności przedstawionej za pomocą linii rynku kapitałowego, która wskazuje na zbiór portfeli efektywnych, analizowanych ze względu na oczekiwaną stopę zwrotu i ryzyko całkowite. Linia CML definiuje relację ryzyko – zwrot tylko dla efektywnych portfeli rynkowych. Dla inwestora ważne są również wartości tych dwóch charakterystyk dla pojedynczych akcji, które obrazuje linia rynku papierów wartościowych (*Security Market Line* – SML)⁴⁾. Współczynnikiem proporcjonalności w przypadku linii rynku papierów wartościowych jest wspomniany wyżej współczynnik beta, który może być subiektywnie oszacowany przez analityka. Innym sposobem ustalania przyszłych współczynników beta jest prognozowanie ich na podstawie współczynników beta wyznaczonych dla danych z przeszłości.

Należy tu podkreślić, że beta stanowi miarę jedynie ryzyka systematycznego (rynkowego), ryzyko specyficzne zgodnie z założeniami modelu jest bowiem eliminowane tudzież znacząco zmniejszane poprzez dywersyfikację⁵⁾. Na potrzeby modeli służących do zarządzania ryzykiem oraz optymalizacji portfela przyjmuje się, że wartości bet są stałe, niemniej jednak owe założenie dotyczące stabilności

parametru beta w czasie jest kwestionowane w wielu badaniach. W rzeczywistości wartość bety danego waloru może być niestabilna z wielu powodów. Przykładowo na skutek zmiany strategii firmy, zmiany na rynku mogą wpływać inaczej na stopy zwrotu z akcji firmy. Innymi słowy, czynniki ryzyka o charakterze specyficznym mogą spowodować zmiany w procesie reagowania danego waloru na zmiany zachodzące na rynku. W konsekwencji w pewnym okresie wartość bety może ulec zmianie.

Do oceny stabilności współczynników β na GPW w Warszawie wykorzystano test Chowa, za pomocą którego sprawdzono, czy parametry strukturalne modelu różnią się istotnie w przyjętych podokresach. Innymi słowy, zweryfikowano hipotezę, że model Sharpe'a poprawnie opisuje kształtowanie się stóp zwrotu w całym okresie, który obejmuje próba. Test zakłada podział próby na dwa okresy, które nassuwają przypuszczenie, że zależności między zmiennymi w tych okresach uległy zmianie. Jeżeli zależności w obu okresach okażą się jednakowe, oznacza to, że współczynniki β w całym okresie cechują się stabilnością. Badanie objęło 118 spółek⁶⁾ notowanych na Warszawskiej Giełdzie Papierów Wartościowych w okresie od stycznia 1999 do grudnia 2006 roku (8 lat). Taki wybór okresu badawczego można traktować jako kompromis pomiędzy chęcią przyjęcia możliwie najdłuższego przedziału czasu a liczbą możliwych wtedy do uwzględnienia spółek. Niemniej w celach ilustracyjnych przeprowadzono analogiczne badania również dla dłuższych okresów, i tak w przypadku lat 1997–2006 możliwa była analiza 44 spółek, a w przypadku okresu 1995–2006 już tylko 28. Za odpowiednik portfela rynkowego przyjęto Warszawski Indeks Giełdowy. W pierwszym etapie badania na podstawie danych miesięcznych oszacowano bety. W następnym kroku podzielono okres badawczy na podokresy, w których przeprowadzono test Chowa⁷⁾. Przyjęto procedurę⁸⁾ zaczerpniętą z badań M. Ebnera i T. Neumanna⁹⁾ polegającą na badaniu stabilności indeksów ryzyka w podziale na cztery równe podokresy. W przypadku podstawowej analizy dla ośmioletniego okresu 1999–2006 najpierw porównywano bety oszacowane dla pierwszego okresu 2-letniego (1999–2000, dane miesięczne) z betami oszacowanymi dla pozostałego okresu sześciolatniego (2001–2006), następnie bety oszacowane dla okresu 4-letniego (1999–2002) porównywano z drugim okresem 4-letnim (2003–2006), i kolejno

porównywano okres 6-letni (1999–2004) z okresem 2-letnim (2005–2006). W kolejnym etapie badania porównano stabilność indeksów ryzyka oszacowanych dla czterech 2-letnich okresów łącznie, odpowiednio modyfikując procedurę testową, tzn. weryfikowano hipotezę o stałości współczynnika beta w czterech wyznaczonych podokresach jednocześnie. Podobnie testowano w przypadku pozostałych dłuższych okresów badawczych, tj. dla lat 1997–2006 i 1995–2006, przy czym w pierwszym przypadku 10-letni okres podzielono na cztery równe okresy 2,5-letnie, a w drugim na okresy 3-letnie, łącząc je analogicznie w trzy warianty porównań dwuokresowych i jeden wariant jednoczesnego badania dla czterech okresów. W celu podsumowania wyników badań w tabeli 1 przedstawiono liczbę istotnych statystycznie wartości współczynnika beta dla poszczególnych okresów.

Z kolei tabela 2 zawiera liczbę przypadków w poszczególnych podziałach na podokresy, w których

wykazano, że beta nie jest stabilna. Natomiast w ostatniej kolumnie przedstawiono liczbę spółek, dla których przynajmniej raz wykazano niestabilność bety. Oczywiście należy odnosić otrzymane liczby przypadków do liczby spółek ogółem w poszczególnych wariantach analizy.

Wydaje się, że wraz z upływem czasu i dojrzewaniem polskiego rynku kapitałowego indeksy ryzyka stawały się coraz bardziej stabilne. Szczególnie wymowne są wyniki przedstawione w tabeli 1 dla głównego okresu badawczego obejmującego 118 spółek. Widać wyraźnie, że wraz z upływem czasu rośnie liczba istotnych statystycznie współczynników beta szacowanych dla kolejnych okresów dwuletnich. Innymi słowy wydaje się, że nowe spółki „potrzebują czasu”, w którym stabilizują się ich charakterystyki rynkowe. Tezę tę potwierdzają wyniki analiz pomocniczych dla wydłużonych okresów, w których niemal wszystkie badane spółki miały istotne wartości bet.

Tab. 1. Liczba istotnych statystycznie wartości współczynnika beta w poszczególnych okresach

Okres szacunku bety	1995–1996	1997–1998	1999–2000	1999–2002	1999–2004	1999–2006
Okres analizy: 1999–2006 Liczba spółek ogółem: 118						
Liczba istotnych statystycznie	–	–	39	62	80	86
Okres analizy: 1997–2006 Liczba spółek ogółem: 44						
Liczba istotnych statystycznie	–	33	36	38	41	41
Okres analizy: 1995–2006 Liczba spółek ogółem: 28						
Liczba istotnych statystycznie	27	27	21	21	26	26

Źródło: opracowanie własne.

Tab. 2. Liczba istotnie statystycznych wartości testu Chowa w poszczególnych podziałach na podokresy

Okres analizy: 1999–2006 Liczba spółek ogółem: 118						
Podział na okresy [w latach]	2 / 6	4 / 4	6 / 2	2 / 2 / 2 / 2	przynajmniej raz	nigdy
Liczba istotnych statystycznie	15	33	7	26	47	71
Okres analizy: 1997–2006 Liczba spółek ogółem: 44						
Podział na okresy [w latach]	2,5 / 7,5	5 / 5	7,5 / 2,5	2,5 / 2,5 / 2,5 / 2,5	przynajmniej raz	nigdy
Liczba istotnych statystycznie	10	8	2	14	17	27
Okres analizy: 1995–2006 Liczba spółek ogółem: 28						
Podział na okresy [w latach]	3 / 9	6 / 6	9 / 3	3 / 3 / 3 / 3	przynajmniej raz	nigdy
Liczba istotnych statystycznie	5	6	4	7	12	16

Źródło: opracowanie własne.

Tab. 3. Bety istotne i stabilne wyliczone dla okresu od początku 1999 do końca 2006 roku (dane miesięczne)

Lp.	Spółka	beta 1999–2006	Lp.	Spółka	beta 1999–2006
1.	IGROUP	1,778	24.	PPWK	0,797
2.	MOSTALZAB	1,510	25.	BUDIMEX	0,774
3.	PROKOM	1,478	26.	CERSANIT	0,764
4.	ELEKTRIM	1,321	27.	YAWAL	0,758
5.	KGHM	1,308	28.	MOSTALWAR	0,741
6.	SANWIL	1,297	29.	WILBO	0,714
7.	ELEKTROEX	1,244	30.	JUTRZENKA	0,684
8.	MILLENNIUM	1,241	31.	SUWARY	0,662
9.	SWARZEDZ	1,224	32.	FORTE	0,631
10.	MOSTALEXP	1,223	33.	SWIECIE	0,590
11.	BRE	1,122	34.	RELPOL	0,589
12.	PROVIMROL	1,118	35.	HANDLOWY	0,586
13.	ECHO	1,044	36.	INGBSK	0,558
14.	ELMONTWAR	0,992	37.	PGF	0,555
15.	KABLE	0,967	38.	ZREW	0,553
16.	ENERGOPOL	0,954	39.	MUZA	0,531
17.	ALMAMARKET	0,951	40.	MOSTALPLC	0,524
18.	BZWBK	0,940	41.	DEBICA	0,478
19.	PROCHNIK	0,940	42.	ROPCZYCE	0,471
20.	ENERGOPLD	0,933	43.	PERMEDIA	0,435
21.	PEKAO	0,908	44.	EFEKT	0,401
22.	AMICA	0,892	45.	UNIMIL	0,369
23.	KETY	0,801	46.	BOS	0,359

Źródło: opracowanie własne.

Zastanawiające są wyniki przedstawione w tabeli 2. Okazuje się, że w każdym z analizowanych okresów udział liczby spółek, które charakteryzują się stabilnością współczynników beta, to około 60% (odpowiednio dla poszczególnych przedziałów czasowych: 71 na 118, 27 na 44 oraz 16 na 28). Wraz z rozwojem rynku kapitałowego rośnie więc liczba spółek o stabilnych wartościach bet. Zestawiając przedstawione wyniki, w przypadku aż 46 spółek szacunki współczynnika beta dla całego podstawowego (ośmioletniego) okresu badania były istotne i stabilne, tj. w przypadku żadnego z przeprowadzonych testów

Chowa (dla poszczególnych podziałów na podokresy) nie dowiedziono ich niestabilności (patrz tab. 3).

Podsumowując, można stwierdzić, że wartości empirycznych statystyk F mogą dawać asumpt do tego, aby uznać współczynnik β za wiarygodną miarę ryzyka. Stabilność tego parametru w badanej próbie sugerowałaby możliwość jego aplikacji w warunkach polskich.

Branżą, w której indeksy ryzyka poszczególnych podmiotów charakteryzowały się wysoką stabilnością, jest sektor bankowy – na 7 spółek, które znalazły się w próbie, jedynie indeksy beta banku BPH

Tab. 4. Bety w okresach od początku 1999 roku (dane miesięczne)

Spółka	beta 1999–2000	beta 1999–2002	beta 1999–2004	beta 1999–2006
BANKBPH	0,334	0,652	0,780	0,818
BOS	0,362	0,339	0,320	0,359
BRE	0,886	1,088	1,108	1,122
BZWBK	0,755	0,863	0,866	0,940
INGBSK	0,670	0,575	0,517	0,558
MILLENNIUM	1,541	1,457	1,238	1,241
PEKAO	0,732	0,839	0,857	0,908

Źródło: opracowanie własne.

Tab. 5. Indeksy beta oszacowane przez A. Damodarana dla spółek z sektora bankowego na rynkach wschodzących, w Europie oraz Japonii

Sektor	Rynek wschodzący		Europa		Japonia	
	Liczba firm	beta	Liczba firm	beta	Liczba firm	beta
Usługi finansowe – pożyczki samochodowe	4	0,72	bd	bd	bd	bd
Usługi finansowe – banki komercyjne	6	1,41	1	0,96	4	1,50
Usługi finansowe – pożyczki konsumpcyjne	13	1,23	4	1,14	6	1,10
Usługi finansowe – karty kredytowe	5	0,93	bd	bd	10	1,95
Usługi finansowe – bankowość inwestycyjna	114	1,84	52	1,25	21	2,66
Usługi finansowe – fundusz inwestycyjny	2	0,68	1	0,40	bd	bd
Usługi finansowe – usługi leasingowe	22	1,22	5	0,44	14	1,62
Usługi finansowe – pożyczki hipoteczne	19	1,29	3	2,02	bd	bd
Usługi finansowe – inne usługi	39	1,23	32	1,20	16	1,71
Poręczenia finansowe	bd	bd	2	1,33	bd	bd

Źródło: opracowanie własne na podstawie <http://pages.stern.nyu.edu/~adamodar/>.

okazały się niestabilne (w tab. 4 zaznaczono ten indeks na szaro) i to zaledwie w pierwszym okresie badania.

Wartość średnia ze wszystkich indeksów ryzyka zawartych w tabeli wynosi 0,81. Jest to wartość zbliżona do średniej ważonej bety, oszacowanej przez Ibbotson Associates dla kodu SIC nr 602, która ukształtowała się na poziomie 0,62. W skład próby Ibbotsona weszło 327 banków depozytowych¹⁰. Wyniki badań przeprowadzonych przez A. Damodarana również wskazują na to, że wartości indeksów beta kształtują się na poziomie przekraczającym 0,6 (z wyłączeniem usług finansowych świadczonych przez fundusze inwestycyjne oraz usług finansowych świadczonych przez fundusze leasingowe w Europie).

Tab. 6. Indeksy beta oszacowane przez A. Damodarana dla spółek z sektora bankowego w USA

	Liczba firm	beta
Banki (kanadyjskie)	7	0,72
Banki (zagraniczne)	4	1,78
Banki (Midwest)	37	0,79

Źródło: opracowanie własne na podstawie <http://pages.stern.nyu.edu/~adamodar/>.

W niniejszym badaniu jedynie indeks ryzyka Banku Ochrony Środowiska ukształtował się na poziomie niższym niż 0,36. Niemniej jednak jest to bank specjalizujący się w finansowaniu przedsięwzięć służących ochronie środowiska, którego struktura własności jest dość nietypowa, bo głównym akcjonariuszem jest Skandynawiska Enskilda Banken – 47,04% oraz Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej – 44,69%. Właścicielami pozostałych akcji są wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz indywidualni akcjonariusze. Pod względem wysokości funduszy własnych BOŚ znajduje się w drugiej dziesiątce największych banków w Polsce.

Zaprezentowane wyniki testu Chowa wskazują, że współczynnik β walorów notowanych na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie wydaje się stabilizować, jako miara ryzyka w przypadku analiz opartych na danych miesięcznych. Okazuje się, że aż w 46 na 118 przypadków bety spółek przynależących do poszczególnych portfeli nie zmieniają się na tyle, by podważyć tezę o stabilności parametrów β , przy wzrastającej liczbie istotnych statystycznie szacunków współczynnika.

Z drugiej zaś strony, indeksy ryzyka beta w 47 na 118 badanych podmiotów okazały się być przynajmniej raz niestabilne. Po części te wyniki wydają się potwierdzać wnioski płynące z analizy przeprowadzanych za pomocą testu Pettengilla¹¹, które nie dostarczyły dowodów przemawiających za stosowaniem modelu CAPM w warunkach rynku wschodzącego, jakim niewątpliwie pozostaje Polska. W badaniach tych po uwzględnieniu warunkowej zależności między współczynnikiem β a zwrotami z portfeli okazało się, że β nadal niepoprawnie opisuje podatność notowań waloru na ruchy całego rynku. Tu z kolei należy mieć na uwadze, że test ten bada jedynie niektóre aspekty wynikające z modelu CAPM, a ponadto uzyskane wyniki niekoniecznie będą potwierdzane w przeszłości.

dr Katarzyna Byrka-Kita
dr Dominik Rozkrut
Uniwersytet Szczeciński

PRZYPISY

- W.F. SHARPE, *A Simplified Model of Portfolio Analysis*, „Management Science”, styczeń 1963.
- W. TARCZYŃSKI, *Rynki kapitałowe*, vol. II, Agencja Wydawnicza PLACET, Warszawa 1997, s. 121.
- W.E. SHARPE, *Capital Asset Prices: A Theory of Market Equilibrium under Conditions of Risk*, „Journal of Finance” 1964, vol. 19, nr 3, s. 425–442.
- K. JAJUGA, T. JAJUGA, *Inwestycje, instrumenty finansowe, ryzyko finansowe, inżynieria finansowa*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1996, s. 169.
- Jeśli jednak tak nie jest – czyli w sytuacjach, gdy portfel danego inwestora nie jest zdywersyfikowany, ryzyko specyficzne powinno być ujmowane w przepływach lub koszt kapitału powinien ulec dalszym korektom.

- ⁶⁾ Lista spółek: 01nfi, 02nfi, 04pro, 05vict, 06magna, 08octava, 10foksal, 13fortuna, 14zach, 7bulls, Alchemia, Almamarket, Amica, Ampli, Aparator, Assecopol, Atlantis, Bankbph, Bbicapnfi, Bbidevnfi, Best, Boryszew, Bos, Bre, Budimex, Budopol, Bytom, Bzwbk, Censtalgd, Cersanit, Compland, Debica, Dzpolska, Echo, Efekt, Elbudowa, Elektrim, Elektroex, Elmontwar, Elzab, Enap, Energopld, Energopn, Energopol, Ferrum, Forte, Fortispl, Grajewo, Groclin, Handlowy, Hutmen, Hydrobud, Hydrotor, Ibsystem, Igroup, Impexmet, Indykpol, Ingbsk, Instal, Irena, Jupiter, Jutrzenka, Kable, Kety, Kghm, Mennica, Midas, Mieszko, Millennium, Mostalexp, Mostalplc, Mostalwar, Mostalzac, Muza, Nfiemf, Nordeabp, Novita, Odlewnie, Optimus, Orbis, Paged, Pekao, Pepees, Permedia, Pgf, Pointgroup, Polimexms, Polna, Ponarfeh, Ppwk, Prochem, Prochnik, Prokom, Provimrol, Rafako, Relpol, Remak, Ropczyce, Sanok, Sanwil, Stalexp, Stalprod, Strzelec, Suwary, Swarzedz, Swiecie, Tim, Tpsa, Ulmasa, Unimil, Vistula, Wawel, Wilbo, Wistil, Yawal, Zeg, Zrew, Zywiec.
- ⁷⁾ G.C. CHOW, *Tests of Equality Between Sets of Coefficients in Two Linear Regressions*, *Econometrica*, 1960, vol. 28, nr 3.
- ⁸⁾ Nietypowość procedury M. EBNERA i T. NEUMANNA sprowadza się do podzielenia zbiorowości na 4 podokresy, dla których przeprowadzany jest test stabilności.
- ⁹⁾ M. EBNER, T. NEUMANN, *Time-varying Betas of German Tock Returns*, *Swiss Society for Financial Market Research*, 2005, vol. 19, nr 1, s. 29–46.
- ¹⁰⁾ *Stocks, Bonds, Bills and Inflation 2006 Yearbook, Valuation Edition*, Ibbotson Associates, Chicago 2006.
- ¹¹⁾ K. BYRKA-KITA, D. ROZKRUT, *Research on CAPM in Polish Capital Market vs. Tests Carried Out in Developed Capital Markets*, [w:] *Zarządzanie finansami – biznes, bankowość i finanse na rynkach wschodzących*, praca zbiorowa pod red. D. ZARZECKIEGO, Fundacja na Rzecz Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2005, s. 59.

BIBLIOGRAFIA

- [1] BARTHOLDY J., PEARE P., *Unbiased Estimation of Expected Return Using CAPM*, „International Review of Financial Analysis” 2003, nr 12.
- [2] BYRKA-KITA K., ROZKRUT D., *Research on CAPM in Polish Capital Market vs. Tests Carried Out in Developed Capital Markets*, [w:] *Zarządzanie finansami – biznes, bankowość i finanse na rynkach wschodzących*, praca zbiorowa pod red. D. ZARZECKIEGO, Fundacja na Rzecz Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2005.
- [3] CHOW G.C., *Tests of Equality Between Sets of Coefficients in Two Linear Regressions*, *Econometrica*, 1960, vol. 28, nr 3.
- [4] GRAHAM J.R., HARVEY C.R., *The Theory and Practice of Corporate Finance: Evidence from the Field*, „Journal of Financial Economics” 2001, tom 60, nr 1–2.
- [5] SHARPE W.E., *Capital Asset prices: A Theory of Market Equilibrium Under Conditions of Risk*, „Journal of Finance” 1964, vol. 19, nr 3.
- [6] TARCZYŃSKI W., *Rynki kapitałowe*, vol. II, Agencja Wydawnicza PLACET, Warszawa 1997.

Summary

In developed markets, the cost of equity in general and the concept of beta in particular are not free from controversy. Three decades of academic debate haven't settled the issue of validity of beta as a reliable measure of risk. The results of the tests carried by many researchers on the Warsaw Stock Exchange give no unambiguous support for or rejection of the CAPM validity. The aim of the article is to specifically verify if beta coefficients are stable over time. In order to do that Chow's test has been applied. The evidence leads to the conclusion that beta coefficients calculated in monthly intervals started to be stable as a measure of risk. In 46 cases (out of 118) the hypothesis of beta stability cannot be rejected, while the number of statistically significant estimates increases.

OMÓWIENIA, RECENZJE, NOTY

25 sierpnia 2007 r. dawna Akademia Ekonomiczna w Krakowie zmieniła nazwę na Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie. Zmiana nazwy stanowi potwierdzenie dorobku wielu pokoleń oraz wieńczy długą i bogatą drogę rozwoju uczelni już od 1925 r. Rozpoczęło ją Wyższe Studium Handlowe, a kontynuowały Akademia Handlowa i Wyższa Szkoła Ekonomiczna, przemianowana w 1974 r. na Akademię Ekonomiczną w Krakowie.

28 listopada 2005 r. Senat Akademii Ekonomicznej w Krakowie jednogłośnie podjął uchwałę dotyczącą przedłożenia wniosku do Ministerstwa Edukacji i Nauki w sprawie zmiany nazwy Uczelni na Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie. Uchwała została podjęta na podstawie Statutu AE w Krakowie i w związku z ustawą z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym. Decyzja ta poprzedzona była dogłębną analizą sytuacji Uczelni, która potwierdziła ugruntowaną i uznaną pozycję naukową i dydaktyczną we wszystkich trzech dyscyplinach dziedziny nauk ekonomicznych (ekonomii, nauk o zarządzaniu, towaroznawstwa). Analiza wykazała również dojrzałość organizacyjną niezbędną do sprawnego przekształcenia Akademii w Uniwersytet

Ekonomiczny. Zmiana nazwy uzyskała pozytywne opinie m.in. Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, Komitetu Nauk Organizacji i Zarządzania Polskiej Akademii Nauk, Państwowej Komisji Akredytacyjnej, Kolegium Rektorów Szkół Wyższych w Krakowie oraz Konferencji Rektorów Uczelni Ekonomicznych.

Zmiana nazwy Akademii Ekonomicznej w Krakowie na Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie dokonana została na drodze postępowania legislacyjnego. Inicjatywa poselska związana ze zmianą nazwy była wynikiem intensywnych działań i zabiegów prowadzonych w tej sprawie przez rektora uczelni, prof. dr. hab. Ryszarda Borowieckiego.

Na 45. posiedzeniu Sejmu rozpatrzono poselski projekt ustawy o nadaniu nowej nazwy Akademii Ekonomicznej w Krakowie, podkreślono status i rangę uczelni, obszernie przedstawiono jej dokonania.

1 sierpnia 2007 r. ustawa została podpisana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Lecha Kaczyńskiego, a 25 sierpnia 2007 r. weszła w życie.

Tym samym – Kraków stał się miastem dwóch uniwersytetów!

Violetta Szybowska
rzecznik prasowy

Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie